

let om, hvorvidt et Bo skal forhandles efter det ene eller det andet Kapitel afhænge af, at maasse en frivagtig Børgere i et Bo, der fra Begyndelsen af kan skjønnes at være fuldkommen solvent, negter at paatage sig Ansvar for den Umyndiges Vedkommende. Uagtet Skifteretten siger, at Boet er solvent, og de andre Arvinger ere villige til at vedstaa Arv og Gjæld, kan altsaa en saadan Børgere sige: Nei, jeg ser ingen Grund til og ønsker heller ikke at paadrage den Umyndige noget Gjældsansvar, og som Følge heraf forlanger jeg Boet behandlet som et Konkursbo efter Kapitel 3. Dette forekommer mig ikke rigtig, hvis man overhovedet vil fastholde Sovepdistinktionen, og omvendt forekommer det mig heller ikke rigtig, at Arvingerne, naar der foreligger et Bo, hvorom Skifteretten skjønner, at det efter al Rimelighed er insolvent, og uagtet de maasse ogsaa ere insolvente, skulle blot ved at afgive en Erklæring om, at de paatage sig Arv og Gjæld, kunne unddrage Boet fra Behandling af Skifteretten. Medens jeg taler om dette Punkt, vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der vistnok er kommet nogen Konfusion tilstede i Forholdet mellem §§ 16 og 17 gennem de Ændringer, der ere vedtagne i Landstinget. Det hedder nemlig i § 16, at Skifteretten, efter at Registreringsforretningen er foregaaet, skal opfordre de tilstedeværende Arvinger til at erklære, om de ville paatage sig Ansvar for den Afdødes Gjæld eller, ikke, men dernæst staar der i Begyndelsen af § 17: „Vil de tilstedeværende Arvinger overtage Gjældsansvaret o. s. v.“ Naar imidlertid de tilstedeværende Arvinger under Registreringsforretningen erklære: Vi maa først se, hvorledes Boets Gjældsforhold stiller sig; vi maa nærmere granske Registreringsforretningen, og det kan ikke med Billighed forlanges af os, at vi i dette Dødblik skulle afgive en bindende Erklæring over, hvorvidt vi ville vedstaa Arv og Gjæld, saa kan § 17 ikke komme til Anvendelse, thi Forudsætningen for den er netop, at de vedkommende Arvinger ville overtage Gjældsansvaret. Naar altsaa Arvingerne under Registreringsforretningen erklære ikke strax at kunne overtage Boet, men forlange Skiftebehandling, er Skifteretten ifølge § 17 — jeg forstaa ganske vist, at det ikke er Meningen — ikke berettiget til at sammenslæbe en Skiftesamling og der afsætte Arvingerne et endeligt Svar. — Jeg skal dernæst tillade mig nogle Bemærkninger om de Forudsætninger, hvorunder et Bo kan fordres ekstraderet. Naar alle Arvinger ere myndige, anser jeg det for utvivlsomt, uagtet det ikke staaar noget Sted i Lovforslaget, at de, selv om de fra Begyndelsen af ikke have været enige om at behandle Boet privat, men en Enkelt har forlangt det behandlet offentlig, ikke desmindre kunne, naar de senere blive enige, forlange Boet udleveret til privat Skifte. Det forekommer mig nu rigtignok, at der paa den Maade kan

opstaa en mærkkelig Frem- og Tilbagekastelse af Boet. Jeg sætter f. Ex. det Tilfælde, at en enkelt Arving ønsker offentlig Skifte, og dette indtræder da, men den enkelte Arving kommer senere til bedre Erkjendelse eller bliver tilfredsstillet af de andre Arvinger og giver en Erklæring herom i Boet, hvorpaa dette bliver ekstraderet. Derefter erklære imidlertid de andre Arvinger, at de ikke ville have Boet ekstraderet, og Extraderingen falder da bort, men derpaa kommer da atter Arvinger, der fordrer Extradering, og paa den Maade kan det blive ved at gaa i nogen Tid; jeg kan ikke se, at der er nogen Bestemmelse i Lovforslaget, som forhindrer en saadan Fremgangsmaade. Der siges dernæst i § 9, at man for at et Bo kan fordres ekstraderet, skal have alle de anmeldte Kreditorers Samtykke. Dette er vistnok ganske rigtig i det Tilfælde, at Proklamet gives præklusivt, og navnlig i det Tilfælde, at Arvingerne ikke vedgaa Arv og Gjæld. Jeg kan ikke ganske klart se, om Proklama efter Loven i alle Tilfælde skal være præklusiv — derom skal jeg om lidt komme til at tale — men i det Tilfælde, at Proklamet ikke gives præklusivt, og navnlig efter den Bestemmelse, der er indført i Lovforslagets § 55, hvorefter Kreditorerne ikke i mindste Maade opholdes i deres Retsforfølgelse over for Arvingerne af den Omstændighed, at der indtræder offentlig Skifte, eller der er udstedt Proklama, ser jeg ikke, hvorfor et Bo ikke skulde kunne ekstraderes uden samtlige anmeldte Kreditorers Samtykke. I § 55 findes den iøvrigt lidt mærkelige Bestemmelse, at de, der ville gjøre Fordringer paa den Afdøde, i Tilfælde af, at Arv og Gjæld vedgaaes i et Bo, der behandles offentlig, kunne gjøre Execution i Boet og anlægge Retsfag mod Arvingerne paa Stedet, hvor Boet behandles. Naar et Bo behandles af den offentlige Skifteret, og naar Arvingerne have vedgaaet Arv og Gjæld, forekommer det mig altsaa, at Kreditorerne efter § 55 have Valget imellem enten at anfælte dens Fordringer i Boet eller at anlægge en Retsfag enten i Boet eller ved den ordinære Ret, men have de dette sidste Valg, kunne de ikke opholdes ved, at der er udstedt Proklama; i ethvert Fald findes der Intet derom i § 55. En af de Grunde, som have medført den, saa vidt jeg erindrer, i vor Lovgivning endnu gjældende Bestemmelse om, at Boet, naar Proklama er udstedt, ikke kan fordres ekstraderet uden med samtlige Kreditorers Samtykke, er netop den Betragtning, at det vilde være i høj Grad ubilligt først at fordrer, at Kreditorerne skulle melde sig og derpaa, naar de have meldt sig, og Proklama er udgivet, at lade Boet ekstraderes og henvise dem til Arvingerne, men dette falder bort, naar man ifølge § 55 strax kan anlægge Sag imod Arvingerne. Der er et Tilfælde af Extradering, som jeg kunde ønske blev berørt i Loven, og hvorved jeg tror, at et Savn i den nuværende Lovgivning vilde blive udfyldt, nemlig det Tilfælde,